

Flor natural al II Certamen Literari de Benicarló, 27 d'agost
de l'any 1953 essent proclamada Regina de la Festa .1.
la sumpretat Beatrice Guttmann Goldberger

EL POEMA INFINIT

Lema : M A R I C E L

I

MATÍ BLAU

Matí pintat de blau,matí d'horta i de platja,
quan tot és pur silenci,quan tot és en repos
i al llum llisquen les barques per adormides ones
i al cel volen blanquíssimes les ales dels coloms.

Jo guaite amb ulls en extasi la terra que desperta
la gaia simfonia,matisos de colors,
i copse la bonesa del sol que tot ho exalta
i blanament respira castíssima dolçor.

Matí de somnis joves;ventura beneïda
de l'esperit refugi,del cor absent consel...
Matí de calma nova,tranquil.les hores blaves
que el pensament abarca i estreny amb llaços d'or.

I naix com un misteri sobrehumà
l'enyor de les diades que passaren
i el goig ardent del dia que vindrà.

Ací,el clavell vermell és un cristall
al cim del bri color de verd i cendra
i és com,dins l'aire fresc,cresta de gall.

I allà ,la margarida blanca i or
- gorguera-flor dels dubtes en silenci -
des fulla el plany i el goig que torba el cor.

I aquest gerani roig com bes calent,
que fa sentir humil i forta i blana,
crida damunt del tany crit insolent.

I aquell roser galant tot encisat
espera el cant d' amor per a la rosa
que ha de dormir al pit enamorat.

I la figuera tova, pàmpol viu,
d' un verd obscur, que remoreja,
en l' aigua de la cé nia es mira i riu.

I la palmera en plena ~~solitud~~ lassitud
que puja cap al cel i vol retindre
dins de ses palmes l' aire inconegut.

I aquest xiprer, romà, de verd florir,
és ple de cànctics llargs de cadernerres
i puja recte i dret, com un sospir.

.....

Matí de somnis bells, somnis d' atzur...
La jove que somnia sedes i angels
té el cor per a un Amer etern i pur.

MIGDIA CLAR

Migdia claríssim de sol que inicia l' aurora
caçant els estels i la lluna que minva l' aresta
de plata i seguix descobrint el paistge que es renta
la cara i el pit amb els rajes d' espasa, tan lírics! é
Desperta la rella que bādā lā terra i fecunda
forçada pel braç muscul ó s, estirada i oberta
de cara al cel blau d' on espera que baixi la pluja

benigna que apaga la set que reseca l' entranya.

Migdia de fruites sucoses : melons de pepites
aurífiques, carn feta sucre i raïm que fabrica
dels déus l' ambrosia del vi que perllonga la vida...

Migdia del goig, plenitud de rialla que xucla
dels cors els incendis d' amor que flerixen en roses
de besos ardents i mirades espurnes amb càntics
guarnits de rossors i de róssecs de densa puixança
que abloquen tions de deliri i desitjos magnífics.

La llum tremolosa del sol ompli els vasos indòmits
i els homes calciguen la terra en recerca de galtes
enceses, de llavis d' ~~un~~ alè besador i mirades
vibrants com campanes que criden a festes i glòries.
Palpita la terra i palpiten les ànimes, vives.

No res és mesquí i s' entrelliguen els càntics i l' iris
i tots els colors tenen veus violentes i fràgils
i es llancen grapades de feixos lluminics que creen
matisos, escales cromàtiques filles celestes.

L' aïret de la mar s' ha adormit en els braços dels núvols
que passen amb lenta agonia, com barques sens veles
ni remes per miratges en llacs que reflecten aurores...

Migdia de sol que recrema la terra dels ocres !

Migdia de sol, matalaf de la calma serena !

Migdia de sol, glop de sang de roselles en fuga !

Campana de sol feta espurnes que cremen els ossos
guarnits d' amoroses empreses i lúcides albes,
retalls vincladissos de somnis salvatges, innúmers,
ocells de deliri i estrelles votives i exsangües...

Migdia de cantics de llum i paraula callada,
 de música encesa de grills de guitarres lascives...
 Salut, oh fanal de vitralls de grandesa perenne,
 oh, silenci humanal fet de veus i de jeies profundes.

VE SPRADA N ACRE

Vesprada nacre
 de sol que es pon,
 de cantics bíblics
 i fumarols...

 La cabrida enjogassada
 bela i fa brincs.
 Quin pesat d' humor
 dins l' estiu !

 El color verd
 del blat
 s' evapora.
 L' espiga ha granat
 i espera la mitja lluna
 d' acer de la falç.

 La muntanya es fa grisa...
 Se seca el bancal...

 La guetla reclama
 del caçador l' afany
 i entre les garbes dormides
 per terra, mou son reclam.
 La griva piula,
 la colvia fa niu
 i per la garriga
 se n riu la perdiu.

Vesprada de nacre
 de sol que es pon,
 i de pastorelles
 i d' amers.

 Pel camí de la cenia
 retorna ja
 la parella amorosa
 que es pren del braç.
 La mirada és casta
 com bes d' ocell.

 Les canyes són llances
 que es vinclen al vent
 i els cors amorosos,
 als llavis rogençs.

 La galta nacre
 es recolza en la dent
 i la vesprada amiga,
 en el sol ponent...

 Hi ha un núvol gris
 amb un fiste roig
 que navega munyantes
 per l' heritxo.

 Vesprada de nacre,
 vesprada d' amor.

NIT DE RECORDS

Lluen estrelles en la nit calorosa
alts més que el cel, espurnes enceses,
fent la sendera d' argent que amorosa
caca abundor de divines riqueses.

En el roser del jardí lluu la rosa,
tota perfum i color, son bagatge
quasi carnal, una joia desclosa,
símbol sublim, de l' Amor calda imatge.

I dins la nit, eixamplant fantasies,
l' enamorat veu la flor somniada
i uns mots li diu d' estivals ambrosies,
veu tremolosa i ardent la mirada :

- Bonica flor que has tingut la infantesa
com un msti de blau cel tot clement;
fores capoll amb el cor de tendresa
que va esclatar al bes tebi del vent.

Rosa formosa a la llum del migdia,
t' has engrunsat en la branca amb delit;
cap altra rosa no em fa feu alegria,
ni me va prendre, com tu, l' esperit.

Vora el perfum i a l' entorn de ta flama
tota la tarde pessí ^{en} amb dolça pau;
com a regina mon cor te proclama,
rosa de roses, i et canta el meu llau.

I en esta nit de records, pura i bella,
jo t' he arrancat d' un roser benoït
per a posar-te en el pit de donzella,
per a cantar-te el poema infinit.

Rosa d' Amor que tons somnis de lluna,
 quin dolç record el teu somni ~~auxiliu~~ serà
 perquè has pogut alcançar la fortuna
 de recolçar-te en coixí res i bla.

Esclavitud de l' Amor que no eslla
 tot demanant més i més ser esclau.
 Esclavitud de l' Amor que atenalla
 i quan més pens més viu en la pau.

Puix que ets així pren-me fort i agermana
 goig i dolor en lligam benfactor
 i que fuixca el meu cor eixa humana
 flor de turment, roja rosa d' Amor.

ENDREÇA

Senyora: Seguirca la festa,
 seguirca el somriure exquisit;
 vés sou la Regina d' aquesta
 tan lírica nit.

La rosa que us dava el Poeta
 no és flor, sinó ceptre d' Amor.
 Ell cull mentrestant i s' emporta la neta
 lloança d' honor.

La vostra bellesa és la glòria
 i és glòria la vostra virtut.
 Com canten els àngels la nova victòria .
 com rimen els versos cançó i joventut .

Oh, Reina ! Maneu que seguirca
 la festa el seu ritme de cor eternit *entendrit*
 i al Regne de roses i versos revixca
 per sempre - per sempre ! - el Poema Infinit.